

[Lausten.]

Mulighed for at kunne enes om noget af større Betydning, noget, han ikke let vilde kunne tage. Der er foruden de Ændringsforslag fra Udvalget, som Udvalgets ærede Formand forleden nævnte, en lille Ændring, som Udvalget var enig om. Den har den højtærede Minister afvist. Det drejede sig om en Ændring af § 2, e, gaaende ud paa, at Mælk og Brød skulde kunne sælges hver Dag til Kl. 20 i Stedet for til Kl. 18. Der er i Udvalget ført lange Forhandlinger om denne lille Ændring, og omsider opnaaede vi Enighed. Jeg er personlig meget ked af, at denne lille Forbedring ikke kan gennemføres. Den vilde maaske have ringe eller ingen Betydning Nord for Kongeaaen, men jeg vilde have tillagt den stor Betydning i Sønderjylland. Den vilde have lettet Eksistensmulighederne for en stor Kreds, en bestemt Type, af Butiksindehavere, ganske betydeligt. Det er Indehaverne af de smaa Mælkeudsalg, jeg tænker paa. Nogle af dem sælger kun Mælk, andre sælger Mælk og Brød, en Del sælger ogsaa andre Varer: Grønsager, Kartoffer, Husholdningsøl o. s. v. Som Forholdene har udviklet sig, er de fleste Indehavere af saadanne Udsalgssteder arbejdsløse Smaaafolk. De har ingen Medhjælp, de trænger til at faa hele den Fortjeneste, de kan faa, og ingen kan være interesseret i at skade dem. Det, der særlig holder deres Kunder til Butikken, er Mælkehandelen, og en stor Del af denne Handel maa naturligvis nødvendig foregaa i Formiddags- og de sene Eftermiddagstimer. Mælken leveres dem i mange Tilfælde ikke før Kl. 6 Eftermiddag, og mange Kunder henter ikke deres Mælk, før Aftensmaden ved syv-halvotte-Tiden staar paa Bordet, men saa er der lukket hos Mælkehandleren. Mælk kan faas, men den maa nu hentes enten hos Bageren eller paa en Restaurant. Jeg synes, at disse Mennesker har Ret, naar de i lange Klageskrivelser til Ministeriet og til deres Rigsdagsmænd hævder, at denne Bestemmelse er meningsløs og vil skade dem umaadeligt. Jeg forstaaer godt Ministeriets og Ministerens Betænkeligheder. Der kan selvfølgelig befrygtes Misbrug under en saadan Ordning. Men jeg tror dog, at denne Frygt i nogen Grad er overdreven.

Naar den højtærede Handelsminister ved anden Behandling sagde, at vi var naaet

saa vidt med denne Lov, som vi i denne Omgang kunde komme, er det altsaa ikke helt rigtigt. Vi er kun naaet saa vidt, som den højtærede Minister kunde strække sig. Udvalget kunde være naaet endnu det Skridt videre. Jeg maa meget beklage denne Afvisning; jeg vilde, som sagt, særlig for Sønderjyllands Vedkommende have sat stor Pris paa at faa netop den Ændring, som jeg her har omtalt, foretaget i Lukkeloven, men det faar vi altsaa ikke. Det er jo ikke noget, der har stor og vidtrækkende Betydning, men jeg ønsker dog, det skal siges tydeligt fra denne Plads, at naar det ikke blev til noget, naar de Mennesker, her er Tale om, ikke faar Tilladelse til at sælge deres Mælk og Brød i de Timer, de har mest Brug for denne Tilladelse, i de Timer, det meste Salg af disse Varer foregaaer, hos os i alt Fald, er det ikke, fordi det Udvalg, der behandlede Sagen, ikke forstod det, er det ikke, fordi vi ikke indsaa Nødvendigheden af, at de fik denne Tilladelse; det er heller ikke, fordi Landstinget og Folketinget ikke har villet følge en enstemmig Udvalgsindstilling — det betragter jeg nemlig som givet, at de havde villet —, men det er, fordi der efter Ministerens Mening foreligger uoverkommelige administrative Hindringer for at gennemføre denne lille Lovændring. Det vil de paagældende Mælkehandlere maaske kunne forstaa, naar de faar det forklaret fra højeste Sted. Jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke forstaa det.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 61 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Folketinget.

Man gik derpaa til:

Anden (sidste) Behandling af Forslag til Beslutning om Godkendelse af Opgørelsen over de Beløb, som Kjøbenhavns Frihavns-Aktieselskab i Aaret 1932 har anvendt til Anlæg i Frihavnen.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1220).